

[Karlskov Jensen.]

til at få deres svangerskab afbrudt — det har relation til det samme spørgsmål — når de mange, de 92 pct., eller hvor mange det nu er, får denne tilladelse. Men man kan jo ikke stille det op på den måde, for i dag ved vi, at af dem, der søger, er der måske kun 10 pct., der får afslag, men vi ved også med al sikkerhed ud fra de oplysninger, vi har fået under udvalgsarbejdet, at der vil komme en stigning med denne lovs gennemførelse; den ligger formentlig på omkring 100 pct., og det vil sige, at de begrænsninger, der er i den nugældende lov, afholder adskillige, endda vældig mange, fra at søge svangerskabet afbrudt, fordi de ikke opfylder disse betingelser.

Hr. Falk Hansen angriber venstres udvalgsmedlemmer for de ord, der er indføjet i betænkningen om tungtvejende grunde, og spørger, om vi mener, det er tungtvejende grunde, at kvinden er fyldt 38 år osv. Dertil vil jeg sige, at betænkningens ord tager sigte på den situation, der er tale om, nemlig at man går videre end 1970-loven, og dér mener jeg, der må være meget tungtvejende grunde for at gå videre. Jeg vil gerne føje til, at personligt mener jeg, at man allerede med 1970-loven er gået videre, end jeg kunne have givet min stemme til.

Der er to ting mere, som jeg gerne vil fremhæve. Den ene er spørgsmålet om vort ændringsforslag, der giver sygeplejersker og sygeplejeelever mulighed for at bede sig fritaget for at medvirke. Jeg forstår, at i princippet har dette synspunkt tilhængere i alle grupper her i folketinget, og endda er der en udbredt tilslutning til det, men hr. Falk Hansen og en række andre har ment, at det ikke skal med i loven. Det må være nok, når det står i betænkningen, og man forstår i og for sig ikke begrundelsen, siger man fra anden side.

Jeg vil gerne sige dertil, at hvis det ikke står i loven, bliver det naturligvis afgørende, hvad der kommer til at stå i cirkulæret eller bekendtgørelsen, og dér er justitsministeren jo forholdsvis frit stillet, hvis vi ikke har det med i loven. Jeg mener, at det bør være med i loven, fordi jeg synes, det er en aldeles rimelig ting, at læger og sygeplejersker og sygeplejeelever får lov til at afgøre selv, om de ønsker at medvirke eller ikke.

Dér vil jeg gerne sige både til justitsministeren og til hr. Falk Hansen og andre, der har været inde på det spørgsmål, at man må jo forstå her, at læger almindeligvis uddanner sig med henblik på at redde og bevare liv, og sygeplejersker og sygeplejeelever kan meget vel gå ind i deres arbejde ud fra de samme synspunkter, den samme betragtning. Og når man her stiller dem over for, at de i stedet skal medvirke til det modsatte, så må man forstå, at der er en konfliktsituation, som ikke kan jævnføres med almindeligt ubehag ved andre arbejder. Derfor må det være rimeligt, at man prøver på også i loven at få sikret, at de kan nægte at medvirke ved dette specielle arbejde, og at de kan gøre det, uden at det kommer dem til skade i øvrigt i deres forhold på hospitalet og i deres advancementsmuligheder osv. Derfor beder jeg om, at alle de, der har sympati for denne tanke, også giver det udtryk i at stemme for dette ændringsforslag, sådan at vi får det lovfæstet, at de har denne ret, for kun på den måde kan man sikre, at det bliver gennemført i fuldt omfang.

Og så en enkelt bemærkning til justitsministeren. Jeg synes, det var med rette, jeg kritiserede justitsministeren for ikke at give de fornødne oplysninger med hensyn til, hvilken virkning det ville få på almindeligt syge kvinders behandling, at man nu beslaglægger så megen kapacitet på hospitalerne, og at man ikke har fået undersøgt spørgsmålet. Justitsministeren siger nu, at det ikke var nemt at give et svar, fordi det var nogle hypotetiske spørgsmål. Ja men de spørgsmål, vi stillede, var ikke mere hypotetiske, end at vi sagde: under forudsætning af en stigning på 25 pct. i abortansøgningerne, subsidiært under en procent på 50, og mere subsidiært op til 100. Det vil sige, at det må have været muligt at spørge i de enkelte amter, om man havde mulighed for at tage disse stigninger på henholdsvis 25, 50 og 100 pct., men vi fik ikke noget svar. Justitsministeren ønskede ikke at give os noget svar på spørgsmålet, for lovforslaget skulle gennemføres, og det hastede, men jeg begriber ikke, hvilket hastværk det har. Det må da være rigtigere, at man prøver på at skabe forudsætningerne, før man gennemfører en lov. Det synes jeg ikke man har gjort her.